

jud. čís. 106 Gl. U. 7653 a z dalších rozhodnutí mimo jiné Gl. U. n. ř. 2271, 2939, sb. n. s. 325). Bylo tudíž na úrocích přiznati místo příkázaných 5422 Kč a 1252 Kč 30 h jen 2160 Kč 48 h a 498 Kč 96 h, takže se zbytek nejvyššího podání ve prospěch dovolací rekurentky zvětšil. Co se úroků týče bylo tudíž dovolacímu rekursu vyhověti.

Příkázání daní, pozemkové, domovní, činžovní a výdělkové za dobu od 1. dubna 1930 do příklepu, to jest do 1. října 1931, napadá dovolací rekurentka neprávem. Důvodem, pro který odporuje přiznání nedoplatků těchto daní, jest dovolací rekurentce, že nebyly ještě předepsány. Avšak podle § 270 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. nezávisí daňová povinnost a splatnost daně na předepsání daně a, co se týče věcného ručení za daň, netřeba podle § 266 uvedeného zákona platební výzvy, jde-li o exekuční prodej ručícího objektu. Ručí tedy prodaná nemovitost za nedoplatky shora uvedených daní, i když daně nebyly ještě předepsány a když se platební výzva nestala, pokud se týče, nižší soudy, příkazavše řečené daně z nejvyššího podání, nepochybily.

### Čís. 11702.

**Železniční dopravní řád ze dne 13. května 1921, čís. 203 sb. z. a n.**

**Dopravováno-li zboží na otevřeném voze, není věcí dráhy, by prokázala, že škoda nastala z příčin ji vyvíňujících, nýbrž se předpokládá, že škoda z okolností těch vzejíti mohla. Důkaz o vině dráhy náleží tomu, kdo se domáhá náhrady škody. Na něm jest, by prokázal jednání neb opomenutí, přičítací se příkazům nebo zákazům daným dráze, ať již na základě zvláštních nařízení, neb ze všeobecné povinné péče řádného obchodníka, a jsoucí v příčinné souvislosti se způsobenou škodou.**

**Nábytkový vůz jest pokládati za zboží odevzdané k dopravě jako každý jiný druh zboží a nelze o něm použití ustanovení § 66 žel. dopr. ř.**

(Rozh. ze dne 27. května 1932, Rv I 233/31.)

Žalobce jako postupník Š-a domáhal se na dráze náhrady škody, ježto nábytkový vůz se svršky Š-ovými shořel dne 22. srpna 1928 při dopravě na otevřeném nákladním vozu. Procesní soud prvního st. o l i c e žalobu zamítl. D ů v o d y: Podle § 96 (1) dopravního řádu pro železnice neručí dráha za zboží, přepravované ve vozech otevřených, za škodu, která vzejde z nebezpečí, spojeného s tímto způsobem přepravy. Podle téhož paragrafu (2), mohla-li podle okolností vzejíti škoda z některého nebezpečí označeného v odstavci (1), platí domněnka, že z tohoto nebezpečí vzešla. Poněvadž zásilka byla přepravována v otevřeném voze a podle tvrzení obou stran pravděpodobnou příčinou požáru byla jiskra z lokomotivy, jest to osvobozovací důvod § 86 odst. (1) pro dráhu a musel by žalobce, by se žalovaná dráha nemohla dovolávat předpisů a osvoboditi se od ručení, dokázati, že škoda vzešla jejím zaviněním [§ 86 (3)]. Žalobce dovolává se v tom směru toho, že vůz měl býti zařazen v zadní části vlakového parku, což se v souzeném případě nestalo. Žalovaná dráha výslovně nepopírá, že vůz nebyl zařazen na konci vlaku, a z výpovědi svědka Karla M-a by vyplývalo, že vůz

byl skutečně zařazen v první polovici vlaku. Avšak znalcem Janem H-em zjistil soud, že dopravní předpisy připouštějí, by transporty uzavřených vozů na otevřených vozech železničních byly umístovány též v přední části vlaku, a že není předpisu, jenž by nařizoval opak. Nelze proto ani v tomto zařazení vozu v první polovině vlaku spatřovati zavinění dráhy a bylo žalobu jako neodůvodněnou zamítnouti. Jest pravda, že svědci potvrzují, že nábytkový vůz byl neporušený a v dobrém stavu. Ježto však sám žalobce tvrdí, že zapálení bylo pravděpodobně způsobeno jiskrou z lokomotivy, pro což ostatně mluví i to, že vagon, na němž nábytkový vůz byl naložen, ani nechytl, a že zřízenci dráhy sdělili svědku M-ovi, že viděli, jak z vozu (nábytkového) šlehá plameny, a proto vůz shodili ze železničního vozu na násep, jest zřejmo, že s přepravou tohoto vozu na otevřeném vagoně spojeno bylo nebezpečí zapálení jiskrou z lokomotivy. Že to zaviněno bylo zvláště silným jiskřením z parostroje, netvrdí ani sám žalobce. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: První soud dolíčil správně a náležitě doložil, že a proč tu je pro dráhu osvobozující důvod § 86 (1) žel. dopr. ř., že tu platí domněnka § 86 (2) žel. dopr. ř., poněvadž žalobce nedokázal zavinění dráhy, a právem byla proto žaloba zamítnuta. Správné důvody napadeného rozsudku nejsou vývody odvolatelovými ani seslabeny, natož vyvráceny. Především jest mylný úsudek odvolatelův, že dokázal vinu dráhy i tím, že prý dokázal, že jako pečlivý obchodník učinil vše, by ke škodě nedošlo, neboť nábytkový vůz byl prý bezvadný a dráha prý nedostála povinností, kterou jí ukládá § 61 žel. dopr. ř. a nebyla prý ujednána doprava v nekrytém železničním voze podle čl. 424 čís. 1 obch. zák., takže prý dráha nemůže se dovolávat výhod jí z té příčiny daných. Odvolatel však hned na to uznává, že uzavřené (kryté) vozy nejsou zařízeny na dopravu nábytkových vozů, a že proto tu nelze použití předpisu § 66 žel. dopr. ř. Tím vyloučil sám odůvodněnost další své námitky, že vyžadovala opatrnost, by nebyl nábytkový vůz dopravován na otevřeném železničním voze. Dodatkem § 86 (1) 1 »tím však není míněn nápadný schodek na váze nebo ztráta celých kusů«, rozumí se ztráta úbytkem, nikoliv ztráta požárem, zničení zásilky, »celé kusy« by musily podle předpisu § 56 (1) lit. d) žel. dopr. ř. býti v nákladním listu vyznačeny, čehož tu není. Tak alespoň vykládá dodatek tento všeobecně praxe i nauka. Aby byl železniční vůz s nábytkovým vozem zařazen tak, jak míní odvolatel, není předepsáno ani v zákoně, ani v tarifu, k posouzení toho nebylo třeba znalce, ač i znalec tak ve svém posudku potvrzuje. Mylný jest názor odvolatelův, že tu platí domněnka § 90 žel. dopr. ř. o ztrátě zboží proto, že nemohlo býti vydáno adresátovi, ani vráceno odesílateli, ano jest doznáno, že zboží shořelo. »Snadného vznícení« vozu nedovolává se ani žalovaný erár, ani § 86 (1) 1 žel. dopr. ř. V čem záleží »nebezpečí«, které míní § 86 (1) 1 žel. dopr. ř., musí býti vždy patrno z konkrétního případu, jako zde. Předpisu žel. dopr. ř. pro zařazení vozu s látkami výbušnými tu použití nelze, proto, že nebyla zásilka jako taková deklarována. V § 86 (1) 1 není zmínky o obalu a rozlišuje proto neprávem odvolatel v tom smyslu naložené zboží.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

### Důvody:

Nižší soudy posoudily spornou věc správně a i výklad, který daly ustanovení § 86 želez. dopr. řádu, jest bezvadný. Jak již v rozhodnutí čís. 3053 sb. n. s. bylo vyloženo, nežádá železniční dopravní řád podle odst. 1 § 86 žel. dopr. ř. na dráze důkaz, že škoda nastala z příčin ji vyvíňujících, nýbrž spokojuje se s domněnkou, že škoda z okolností těch vzejti mohla (odst. 2 § 86 žel. dopr. ř.), čímž nastává přesun důkazního břímě co do vyvrácení domněnky té po případě průkazem o vině dráhy na toho, kdo se domáhá náhrady škody (odst. 3 § 86 žel. dopr. ř.). Tak jest tomu i v souzeném případě. Nábytkový vůz byl dopravován na otevřeném vagoně a tím byl vydán nebezpečí ohně jiskřením. Právem dovolává se žalovaná dráha domněnky stanovené v odst. 1 § 86 žel. dopr. ř. a bylo věci žalobcovou, by domněnku tu vyvrátil neb aby podle odst. 3 § 86 žel. dopr. ř. dokázal, že škoda vzešla zaviněním dráhy a že k domněnce přihlížeti nelze. Důkaz takový, jak již oba nižší soudy správně dovodily, žalobce nepodal, neboť tím, že bylo prokázáno, že nábytkový vůz byl neporušený a v dobrém stavu a že byl zařazen v první polovici vlaku, nebylo prokázáno, že škoda vzešla ze zavinění dráhy, ano není předpisu, který by stanovil, že vagon s nábytkovým vozem musí býti naložen až vzadu vlakového parku. Ze skutečnosti, že oheň vznikl vylétajícími jiskrami, nelze o sobě usuzovati na jednání neb opomenutí dráhy, poukazující na její zavinění. Aby bylo lze na její zavinění souditi, musel by žalobce uvést a prokázati jednání neb opomenutí, přičítící se příkazům nebo zákazům daným železnici, ať již na základě zvláštních zařízení, nebo ze všeobecné povinné péče řádného obchodníka a které jest v příčinné souvislosti se způsobenou škodou. To však žalobce neučinil. Posléze jest ještě poukázati k tomu, že nábytkový vůz jest pokládán za zboží k dopravě odevzdané jako každý jiný druh zboží a nelze o něm použití ustanovení § 66 žel. dopr. ř. o vozech krytých.

### Čís. 11703.

Při obchodech fixních musí strana smlouvě věrná, chtějíc trvati na plnění, druhé straně to oznámiti bez odkladu po uplynutí lhůty ku plnění. Učiní-li tak a nesplní-li přes to druhá strana smluvní závazek, může sice strana smlouvě věrná i pak uplatniti právo na náhradu škody pro nesplnění neb ustoupiti od smlouvy, avšak musí druhé straně oznámiti, zda bude žádati náhradu škody na místě plnění, či zda od smlouvy odstoupí, a poskytnouti jí přiměřenou dodatečnou lhůtu od tohoto oznámení k napravení toho, co zmeškala.

(Rozh. ze dne 27. května 1932, Rv I 901/31.)

Žaloba kupitele na prodávatele o náhradu škody pro nedodání motouzu, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto